

Hevesi Judit

ÁLLANDÓSÁG

a tárgyak megérik a változást
legalábbis ezt mondták a kövek ott
amikkel a kezében a mocsárig mentél
hogyan benne magadat elsüllyeszted
és ne lásd meg
te sem az vagy
aki már bármit elfelejthet
de így akartad
mégsem bántad
hogyan feléd tartok
pedig tudtad jól
gyenge úszó vagyok
és nem az egyetlen
akit mellőled ezután majd elsodor az ár

NAPJAINK FÖLÖTT

az úr nevét áldjuk
hogyan uradalmának kapuját
kitárta elénk
és megmutatta arcainkat

de nincs vigasz a szavakra
és van amit már ki sem mondhatunk
pedig az ég felé sietünk
hogyan holdkóros istenségeknek
ajánljuk magunk

de ha lesz már
ki nem takarja el az arcát
békét teremtsen bennünk és életünkben
minél előbb csakhamar

